

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: **Jana Marešová (KUST)**

Název práce: **TO STEPHENA KINGA A JEHO FILMOVÁ ZPRACOVÁNÍ.**

Oponent práce: **Mgr. Vera Kaplická Yakimova, Ph.D.**

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Bakalářská práce Jany Marešové se věnuje zajímavé problematice, která je přítomná a živá v odborných diskuzích už několik desítek let – jak vnímat a interpretovat filmové adaptace literárních děl. Autorka se pouští do aktuálních debat se záměrem teoretické poznatky, které inspirovány současnou naratologií, aplikovat na dvě adaptace románu *To Stephen Kinga*.

Co se týče vybrané odborné literatury, autorka je seznámena s několika základními publikacemi, které sumarizuje v teoretické části své práci. Často se však čtenář může ptát, kde končí autorčiny vlastní myšlenky a kde začíná převyprávění cizích. Například na straně 10 autorka tvrdí, že: „Podle charakteru zápletky či původu monstra dělíme hororový žánr na sci-fi horor (*Vetřelec, R. Scott, 1979*), klasický horor, který je založen na mysteriózním základě (*Kruh, G. Verbinski, 2002*), psychologický horor – zde roli monstra zastupuje například psychopat (*Mlčení jehňátek, J. Damme, 1991*), zombie horor (*Noc ožvlých mrtvol, G. A. Romero, 1968*), tzv. splatter nebo by se dalo říci vyvražďovací horor (*Pátek třináctého, S. S. Cunningham, 1980*) a hororovou komedii (*Krotitelé duchů, I. Reitman, 1984*).“ Pokud je tato klasifikace nově vytvořena Marešovou, bylo by vhodné ji rozvinout a zdůvodnit. Jestli je však přejatá, je nutné ocitovat zdroj.

Co se týče filmové teorie, Marešová se snaží inspirovat zejména myšlenkami Davida Bordwella či Jamese Monaca. Ve srovnání s jinými bakalářskými pracemi, které jsem mohla vést či oponovat, se jí nadprůměrně daří pracovat se specifiky filmového média (zajímá se o způsob natočení, například si všímá zpomalených záměrů). autorka sice není dostatečně teoreticky vybavena, aby rozvedla své

poznatky do hloubky, ale i tak je potřeba její snahu zaznamenat a ocenit. Najdeme zde však i ukvapené závěry jako tento na straně 25: „Ve filmu je velmi těžké charakterizovat postavu přímo. Asi v žádném filmu jsem se doposud neseťkala s tím, že by nám hlas vypravěče popisoval jednotlivé postavy a jejich vlastnosti.“ I když odhlédneme od toho, že film není jen mainstreamový, ale existuje i mnoha experimentálních filmů, napadá mě hned příklad, který danému tvrzení odporuje. Film *Amelie z Montmartru* (rež. Jean-Pierre Jeunet) z roku 2001 opakovaně využívá právě přímý popis postav vypravěčem.

Jako nevysvětlitelnou slabinu vnímám fakt, že se autorka neobrátila na texty Noela Carolla o filmovém hororu (například jeho článek „Podstata hororu“, publikován v *Illuminaci* v roce 1993).

Při komparaci filmových adaptací *To* se autorka neubrání použití pojmu „věrnost“, ale většinou se snaží vyvarovat jednoduchých a rychlých hodnocení. Marešová se v rámci svých možností pokouší všimnout posunů v reprezentaci postav, ale většinou nedokáže plně rozvinout potenciál materiálu. Věnuje se hodně vzhledu postav, ale i když hodnotí některé posuny ve vzhledu postav jako nedůležité a zachování jiných jako důležité, nedělá následný krok, kde by své tvrzení zdůvodnila, což by ji mohlo dovést k širším závěrům. Autorka by mohla během obhajoby pojednat například o tom, proč je podle ní nedůležité zachovat zrzavou barvu vlasů (viz s. 27), ale udržet použití brýlí u postavy jiné (viz s. 29). Je to rozhodnutí nahodilé, nebo můžeme z tohoto příkladu vyvodit obecnější závěr ohledně fungování filmových adaptací? Zdá se mi také problematické označovat tu pasáž v Kingově knize, která se týká sexuálního (iniciačního?) rituálu jako „nejbizarnější“ (s. 37) a hodnotit její vypouštění ve filmu jako eticky správné (s. 38). Kde je podle autorky „etická“ hranice, která by se neměla překročit? Je tedy eticky správné ukazovat vraždy a násilí, ale ne sexuální akt nezletilých dětí?

Celkově hodnotím práci jako dobrý výchozí materiál, který by se měl více rozvinout a domyslet, aby vznikl výborný výsledek. V současné podobě musím bohužel hodnotit práci jen jako dobrou. Zároveň, pokud by se autorka vyrovnala s mými a školitelovými výtkami a dotazy, nebránila bych se hodnocení zvýšit na velmi dobře.

dobře

Navrhovaná klasifikace:.....

.....
podpis vedoucího/opponenta práce

V Českých Budějovicích dne 26. 08. 2018

Stupeň klasifikace:	Výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	--------------	-----------